

Fragment censurat pel franquisme del llibre *El Casino dels senyors*, de Joaquim Amat-Piniella

[...] Abans de tots aquests incidents, Taulats explicava sovint en to de facècia, que un dia a Barcelona, després de sopar i d'haver begut qui-sap-lo, es separà de la colla amb què anava per emprendre la noia que baixava Rambla avall amb el porta-monedes penjim-penjam. No sabia gairebé el que es feia, ni estava per tant en disposició de regatejar preus.

- Ja en parlarem més tard –va dir-li a la mossa, bo i consultant el rellotge. - Pensa que d'ací a una hora he d'ésser a l'Estació.

A la cambra de l'hotel es tractà novament de negocis. Cinc duros eren molts duros en aquells temps. I encara per anticipat!

- La borratxera que portes en val molt més –féu ella, quan en Taulats considerà que el preu era exagerat.

Però l'home no volgué contradir-la; els seus ulls acabaven d'il·luminar-se en venir-li la gran idea.

- D'acord! –digué, treient un bitllet de la cartera.

I en comptes de lliurar-lo, l'esquinçà per la meitat; li'n donà a ella un tros i conservà l'altre a la butxaca.

- L'altra meitat després. Ja ho saps! A quedar bé! A mi no m'enredes!

- Per què t'he d'enredar?

Quan, més tard, l'home mirà novament el rellotge, s'aixecà del llit com mogut per un ressort.

- Em queden deu minuts, noia.

- No voldràs pas que et segueixi fins a l'Estació. A mi no se m'escapa cap tren.

- Fes el que et sembli.

La noia romansejà mentre ell es vestia cuita-corrents. Quan anà per obrir la porta, ella li recordà l'altra meitat del bitllet.

- Baixa amb mi, si la vols –contestà ell rient.

Sortí escales avall. La noia s'abocà a la barana i pogué cridar:

- Porc incident! Lladre! Do'm el que és meu!

- Calla, maca, calla! Ja saps que la policia no vol encàndols...

La mossa disparà una sabata a la direcció de Taulats. Després, mig nua, hagué de baixar uns quants trams d'escala per a recollir-la.